

وقایع افغانستان از 2001 تا 2014 میلادی

(بخش 28)

ترور و لت و کوب خبرنگاران و رسانه داران

باید گفت که سلسله کشتارها و ترورهای بیرحمانه افراد و اشخاص، بخصوص خبرنگاران افغان توسط گروه طالبان و حلقات رجعت گرای ضد دموکراسی و ضد آزادی انسان و بیان، در شهرها و ولایات مختلف کشور، و حتا در شهرها و مناطق تحت حاکمیت دولت حامد کرزی، از درد انگیز ترین داستانها ست که میکوشیم نمونه هایی از آنها را در اینجا متذکر شویم:

در هفته اول ماه جون سال 2007م خانم ذکيه ذكي، مادر شش کودک و گرداننده یکی از دستگاه های رادیویی برای زنان کشور در شهرک جبل السراج واقع در شصت و پنج کیلو متری شمال کابل ترور شد. او، وقتی مورد اصابت هفت مرمی قرار گرفت که در کنار کودک ده ماهه اش خوابیده بود.

خانم ذکيه ذکي ژورنالیست افغان که ترور شد

* گوینده تلویزیون شمشاد، بتاريخ اول ماه جون سال 2007 میلادی به قتل رسانیده شد.

* اجمل نقشبندی یکی از ژورنالیستان افغان که به روز چهارم ماه مارچ 2007م همراه با " دانیل ماستروچکومو" خبرنگار ایتالیایی در شهرک " نادعلی" ولایت هلمند توسط گروه طالبان ربوده شده بود، در روز هشتم ماه اپریل سال 2007م توسط ملا دادالله یکی از فرماندهان قسی القلب طالبان در ولایت هلمند سر بُریده شد.

اجمل نقشبندی ژورنالیست کشته شده افغان

* سید آغا یک جوان سی و شش ساله، دکاندار و پدر پنج کودک و راننده موتوری که " دانیل ماسترو جکومو"، خبرنگار ایتالوی و اجمل نقشبندی ژورنالیست افغان را در بدل اجرت به ولایت هلمند انتقال میداد، از طرف طالبان به شکل فجیعی سربریده شد.

باید در همینجا علاوه شود که باساس گزارش های منابع مختلف در آن سال، خبرنگار ایتالوی درازا رهایی پنج تن از فرماندهان گروه طالبان بنام های یاسر، عبدالطیف حکیمی، منصور احمد، ملا حمدالله آخوند و ملا عبدالغفار آخوند از زندان های افغانستان رها شدند، ولی در مورد رهایی سید آغای راننده و اجمل نقشبندی، از طرف حکومت کابل توجهی مبذول نگردید تا کشته شدند.

سر بریده سید آغای راننده

* عبدالمنیر ناشرِ رادیو- تلویزیون در ولایت جوزجان، بتاريخ بیست و هشتم ماه دسامبر سال 2007م کشته شد.

* عبدالصمد روحانی یک ژورنالیست افغان که بتاريخ هفتم ماه جون توسط طالبان ربوده شده بود، بتاريخ نهم ماه جون 2008 م در لشکرگاه به قتل رسا نیده شد.

*سلطان منادی ژورنالیست افغان که بتاريخ نهم ماه سپتامبر سال 2009 م در ولایت قندوز به قتل رسید.

سلطان منادی ژورنالیست کشته شده ی افغا

نقشبندی (خبرنگار)، دانیل ماسترو (ایتالوی) و سید آغاز دریور در اسارت گروه طالبان

*عبدالحمید نوری ژورنالیست افغان در ماه جون سال 2010م در کابل به قتل رسید

تا زمانیکه این سطورنگاشته میشدند، باساس گزارشات منابع مؤثق افغانی، جمعاً به تعداد بیشتر از بیست تن از ژورنالیستان افغان به انواع مختلف و به مناطق مختلف ترورشده بودند.

همچنان، تعداد زیادی از ژورنالیستهای داخلی و خارجی در جریان سال 2007 میلادی، مورد تهدید، ضرب و شتم و بازداشت قرار گرفتند که از برخی از آنها در اینجا یاد آوری میشود:

* عبدالمناف خبرنگارِ رادیو صدای نجراب، بتاريخ بیست و چهارم ماه می 2007م توسط یکتعداد افرادِ " ناشناس " موردِ حمله قرار گرفت و زخمی شد.

* احمد شکیب (دوست)، گزارشگرِ تلویزیونِ آریانا، بتاريخ 30 ماه می سال 2007م از طرف وکلای پارلمان و نیرو های امنیتی مورد تهدید قرار گرفت .

* بتاريخ دوازدهم ماه جون سال 2007م، فریده نیکزاد مدیرِ مسوولِ آژانسِ پژواک، نامه و تلفون تهدید آمیز (تهدید به مرگ) دریافت نمود.

* بتاريخ بیست و چهارم ماه جون سال مذکور، فضل الرحمن اوریا مدیرِ مسوولِ هفته نامه مشعل از طرفِ طرفداران جنرال رشید دوستم مورد تهدید (تهدید به مرگ) قرار گرفت.

* عبدالمسعود هاشمی خبرنگارِ پژواک و خان ولی کامران خبرنگارِ تلویزیون آریانا به روز بیست و هفتم ماه جون سال 2007م از طرفِ نیرو های امنیتی متوقف ساخته شده و برخورد بسیار زشت و زننده یی با آنها صورت گرفت.

* به روز اول ماه جولای سال 2007م، محمد آصف ننگ مدیر مسوول یکی از مجله های دولتی، توسط نیرو های مربوط به دولت تهدید گردید.

* به روز هشتم ماه جولای سال 2007م، سردبیرِ سایتِ انترنیتی " کابل پرس " بنام کامران میر هزار بازداشت گردید و انتشارِ سایتِ کابل پرس هم در آن وقت متوقف شد.

* به روز بیست و پنجم ماه جولای 2007م ، یک خبر نگارِ افغان بنام (نجیب خواجه) و یک گزارشگرِ دانمارکی و رانندهٔ موترِ حاملِ آنها توسط گروه طالبان ربوده شدند.

* سید اسماعیل انصاری مدیررادیو تلویزیون ملی ولایت قندوز، به روزپانزدهم ماه آگست سال 2007م، نامه تهدید آمیز (تهدید به مرگ) از سوی گروه طالبان دریافت نمود.

* بتاريخ دوم ماه سپتامبر 2007م، غلام علی صارم مدیرمسول ماهنامه اعتصام توسط نیرو های اردوی ملی مورد ضرب و شتم قرار گرفت.

* به روز بیست و چهارم ماه سپتامبر 2007م، ایستگاه رادیو " پیغام ملی و استقلال " از طرف افراد مسلح مورد حمله قرار گرفت.

* به روز بیست و دوم ماه اکتوبر 2007م، دایان احمدی گزارشگر رادیو آزادی در ولایات تخارو بدخشان توسط یکی از جنگ سالاران منطقه بنام (حبیب الرحمن) تهدید به مرگ گردید.

* به روز بیست و هفتم ماه اکتوبر 2007م، سید پرویز کامبخش محصل فاکولته و خبرنگار روزنامه " جهان نو " از سوی نیرو های دولتی بازداشت و از طرف محکمه ولایت بلخ محکوم به اعدام گردید. (اما بعداً حکم اعدام ملغی قرار داده شد.)

* خلیل امیری و شیرآغا نجاتی مدیرمسول و همکار رادیو " فریاد " توسط افراد مسلح مورد لت و کوب شدید قرار گرفته و شدیداً مجروح گردیدند.

* مسعود حسینی عکاس خبرگزاری " اسوشیتد پرس " توسط افراد امنیتی ریاست جمهوری در کابل مورد لت و کوب قرار گرفت.

* به روز سیزدهم فبروری 2007م، گزارشگر رادیو " استقلال " توسط نیرو های امنیت ملی مورد لت و کوب قرار گرفت.

* ایستگاه رادیو " ظفر " به تاریخ بیست و هشتم ماه مارچ 2008م، مورد حمله مسلحانه قرار گرفت.

- * به تاریخ ششم اپریل 2008 م ، یک بمب دستی به منزل (خدیجه احدی) تولید کننده رادیو ظفرپرتاب شد و بخشهایی از منزل مذکور را تخریب نمود.
- * دوشیزه شیما رضایی گوینده تلویزیون " طلوع " در سال 2005 م به قتل رسا نیده شد.
- * آقای میوند کارمند رادیو " پیغام صلح " در سال 2005 م کشته شد.
- * خانم نادیه انجمن شاعره و دانشجو در ولایت هرات، در سال 2005 م توسط شوهرطالب اندیش خود به قتل رسانیده شد.
- * آقای عبدالقدوس خبر نگار تلویزیون آریانا در سال 2006 م در ولایت قندهار کشته شد.
- * در سال 2007 م آقای رحمن گل کارمند یکی از رسانه های دولتی در ولایت فاریاب بقتل رسید.
- * در همین سال، خانم "شکیبا سنگه آماج"، گرداننده تلویزیون شمشاد کشته شد.
- * آقای انور صالح کارمند یکی از برنامه های رادیویی درخوست، در سال 2007 بقتل رسید.
- * در سال 2008 م آقای جاوید احمد گزارشگر رادیو (سی تی وی) کانادا به قتل رسید.
- * در سال 2009 م آقای جان الله هاشم زاده کارمند تلویزیون شمشاد کشته شد
- * احسان الله شهید زوی کارمند تلویزیون دولتی در ولایت لغمان در سال 2009 م به قتل رسید
- * عبدالمجید بابی رییس امور فرهنگی ولایت قندهار در سال 2010 م به قتل رسا نیده شد.
- * در ماه جولای 2011 م، امید خپلواک، خبرنگار بخش پشتوی بی بی سی در هلمند با جمع دیگر از اهالی آن ولایت به شهادت رسید.

* طالبان مسلح، بتاريخ دوم ماه فبروری سال 2012 میلادی، " سادم خان بهادرزوی " مدیر دستگاه رادیو " میلمه " در ولایت پکتیا را سر بُریدند.

* عبدالهادی همدرد، گوینده تلویزیون ملی ولایت هلمند هم در جریان سال 2012 م به قتل رسیدند. (70)

همچنان، خبرنگاران آتی در مواقع مختلف به قتل رسیدند:

* مزملِ صادقی خبرنگارِ رادیو انعکاس

* نسیم تورک خبرنگارِ در ولایت لغمان

* محمد محسن هاشمی خبرنگار رادیو صدای نجراب – کاپیسا

* فرهاد تقدسی خبرنگار تلویزیون " پرس تی وی "

* جاوید احمد خبر نگار رادیو آزادی در قندهار

* رسانه های افغانی در وسط ماه نوامبر 2013م اطلاع دادند که یکتعداد از افراد مسلح بالای شبکه رادیو " همیشه بهار " در شهر جلال آباد یورش برده محافظان و کارمندان آنرا مورد آلت و کوب قرار دادند.

* بتاريخ بیست و چهارم ماه جنوری سال 2014 میلادی، خبرنگار محلی افغان بنام نور احمد نوری که در عین حال برای روزنامه نیویارک تایمز نیز کار میکرد، در ولایت هلمند به قتل رسید و جسد خون آلود وی توسط نیرو های امنیتی آن ولایت، در یک محل نسبتاً دور افتاده کشف شد.

*اکبر رستمی خبرنگار تحقیقی روزنامه " هشت صبح " به تاریخ نهم ماه اپریل 2014م از سوی دو افسر پولیسِ ترافیک در کابل، حینیکه با برخی از مراجعین مصاحبه مینمود، دست بند زده شده مورد تحقیق و شکنجه قرار گرفت.

* رسانه های افغانستان گزارش دادند که بتاريخ 13 ماه جولای 2014م، یکتعداد افراد ناشناس، به منزل "خالد آگاه یعقوبی" ژورنالیست و مجری و تهیه کننده برنامه های اجتماعی رادیوی محلی بنام " لحظه " در شهر مزار داخل شده با شلیک گلوله او را به قتل رسا نیدند. وی جوان بیست و هفت ساله بود، همسر و دو کودک داشت .

خالد آگاه یعقوبی

همچنان، پلوشه توخی میرانزی خبرنگار رادیو بیان در ولایت بلخ، بتاريخ 25 ماه سنبله 1393 خورشیدی (16 ماه سپتمبر 2014م) به ضرب چاقوبه قتل رسید. خبرگزاری " کلید " گفت که یک فرد ناشناس به بهانه تحویلدهی کارت عروسی برای پلوشه، او را در نزدیکی درب ورودی منزلش به قتل رسانید و فرار نمود.

پلوشه توخی میرانزی خبرنگار مقتول در ولایت بلخ

رییس دیده بان رسانه ها طی یک نشست خبری در کابل گفت که " خشونت علیه خبر نگاران در سال 2013 در مقایسه با سال گذشته، افزایش قابل ملاحظه ای را نشان میدهد".

آخرین گزارشی را که مسوول دیده بان رسانه ها در هفته دوم ماه جدی 1393 خورشیدی در کابل به اطلاع همه گانی رسانید، چنین بود: " ... سال 2014، خونین ترین سال در سیزده سال گذشته برای خبر نگاران افغانستان بود. در جریان سال 2014 میلادی، یکصد و بیست و پنج مورد خشونت علیه خبر نگاران در افغانستان، توسط مؤسسه (نی) ثبت شده که هشت مورد آن شامل قتل میشود، نه خبرنگار هم زخمی و هشتاد تن دیگر برای مدت کوتاهی بازداشت شده اند و هشت مورد لت و کوب و پنجاه مورد دیگر، تهدید و اهانت به ثبت رسیده است. .. هشتاد درصد خشونت ها توسط افراد منسوب به دولت نسبت داده شده است. "

مسوول دیده بان رسانه های افغانستان همچنان علاوه نمود که " شمار شبکه های تلویزیونی به شمول دولتی در افغانستان به صد شبکه رسیده اند. در حال حاضر، 200 دستگاه رادیوی دولتی و خصوصی و 250 رسانه چاپی فعال هستند... "

واینک، اسامی برخی از خبر نگاران خارجی را که در افغانستان به قتل رسیدند، درج این صفحه مینماییم:

* جیمزپی هنتر ژورنالیست نظامی بعنوان نخستین قربانی خبرنگاری، پس از حوادث سال

2001م

* رابرت همر خبر نگارِ روزنامهٔ " سندی میرر " انگلستان

* میچلی لنگ در سال 2009 م در قندهار کشته شد

* کارستن توماس خبرنگارِ نارویژی

* کرستین ستریوی خبرنگارِ ویچه وپله

* کارن فیشر خبرنگارِ ویچه وپله

* پارک توک خبرنگارِ آلمانی با راننده اش ربوده شد.

تنها حوادث و رویداد های دلخراش ذکر شده نبودند که در سالهای ریاست جمهوری حامد کرزی، تقریباً همه روزه رُخ میدادند، بلکه چنان وضعیتِ سیاسی - فرهنگی - روانی در حلقاتِ دولتی و امنیتی حکمفرما بود که حتا ژورنالیستها و گزارشگران رسانه های رسمی و غیر رسمی نیز عمدتاً با تهدید و تعقیب و دستگیری و مرگ و میر مواجه میشدند. از سوی دیگر، همین ژورنالیستان، توسط گروه های مسلح طالبان، مافیای مواد مخدر و قدرتمندان محلی و ... نیز مورد سرزنش و تهدید به مرگ قرار میگرفتند.

مؤسسهٔ غیردولتی " نی " که با داشتن شبکه های مختلف در ولایات افغانستان، با شبکه " انترنیوز " در بخش حمایت از رسانه ها و خبرنگاران کار میکند، طی گزارشی افشا نمود که از سال 2001 تا سال 2012 میلادی، سه صد و پنجاه و چهار مورد قتل، تهدید، لت و کوب، اختطاف و زخمی شدن خبرنگاران در داخل افغانستان صورت گرفته است که بخشی از آن چنین بوده است :

قتل . . . . . 19 نفر

تهدید . . . . . 96 نفر

لت و کوب... 109 نفر

دستگیری... 63 نفر

اختطاف... 21 نفر

زخمی... 19 نفر

منبع " دیده بان رسانه ها " در کابل اعلام کرد که " تنها در جریان سال 2012 میلادی، شصت و نه موردِ خشونت، شاملِ قتل، زخمی شدن، لت و کوب، بازداشت، توهین و تهدید خبرنگاران به ثبت رسیده است که چهل و پنج مورد آن توسط عمال دولت انجام داده شده است. و در سال 2013 میلادی، چهل مورد خشونت علیه خبرنگاران به ثبت رسیده است .

مؤسسه رسانه یی " نی " همچنان گزارش داد که بیشترین قربانی و آزار را در درازنای این مدت، خبرنگاران شبکه های تلویزیونی آریانا، طلوع و الجزیره و نیز خبرگزاری " پژواک " متحمل شده اند. در عین حال، رییس اجرایی اداره " نی " (اداره حمایت از رسانه های آزاد در افغانستان) در برابر خبرنگاران در شهر کابل گفت: " خشونت در برابر خبرنگاران افغانی در دو ماه اخیر (جنوری و فبروری سال 2013 م)، نسبت به زمان مشابه سال گذشته، 120 فیصد افزایش یافته است ... بیشترین خشونتها از سوی برخی از مقام های حکومتی صورت گرفته اند... "

(71)

عبدالحمید مبارز رییس انجمن خبرنگاران افغانستان نیز اظهار داشت که " چیزیکه باعث نگرانی ماست و ما آنرا شدیداً محکوم میکنیم اینست که بدون پرسیان نکردن وقایعی که خبر نگاران به آن دچار میشوند، هیچ کس محاکمه نشده، هیچ کس جزا ندیده و تا حال ما ندیدیم کسی که خبرنگار را لت و کوب کرده باشد، جزا دیده باشد. ؟

خبرگزاری بی بی سی در ماه جولای 2013م گزارش تازه یی را به نشر رسانید که حاکی از لت و کوب خبرنگار " بُخدی " بنام نصرت الله اقبال توسط والی ولایت پروان بود. این

رویداد ضد دموکراتیک و ضد قانونی یک مقام رسمی دولت حامد کرزی، از سوی رسانه های غیردولتی افغانستان وسیعاً محکوم گردید. هرچند والی پروان موضوع لت و کوب خبرنگار را رد کرد، اما رسانه ها عکس خون آلود نصرت الله اقبال را نیز به نشر رسا نیدند. در گزارشها آمده بود که دلیل این اقدام خشونت آمیز والی پروان این بوده که خبرنگار مذکور قبلاً مواردی از فساد اداری را افشا نموده و نقدی بر کتاب آقای بصیر سالنگی والی پروان نگاشته بوده است.

شورای اجرائیه اتحادیه ملی ژورنالیستان افغانستان طی نشریک اعلامیه رسمی بتاريخ چهارشنبه نهم ماه سنبله 1392 خورشیدی ادعا کرد که ظرف سه روز، سه ژورنالیست افغان از سوی افراد و منابع دولتی مورد لت و کوب شدید قرار گرفتند. در اعلامیه تذکر داده شده بود که علاوه از نصرت الله اقبال که از او دربالا تذکر دادیم، به روز پنجم ماه اسد، دو تن از خبر نگاران تلویزیون سیمای مهر در ولایت تخارو فلمبردار تلویزیون تنویر در شهر پلخمری مرکز ولایت بغلان نیز توسط افراد مسلح و ماموران دولتی مورد لت و کوب قرار گرفتند.

نصرت الله اقبال خبرنگار زخمی شده

خبرگزاری بی بی سی همچنان از لت و کوب خبرنگار تلویزیون ورزشی 3 در کابل نیز اطلاع داد. در گزارش آمده بود که خبرنگار مذکور از سوی افراد ناشناس وقتی شدیداً مورد لت و کوب قرار گرفت و زخمی شد که ساعتی پیش از آن، خبرنگاران شبکه تلویزیونی 1 در جریان یک مصاحبه تلویزیونی، توسط جنرال ظاهر اغبر رییس کمیته ملی المپیک تهدید شده بودند. بی بی سی از قول دیده بان رسانه ها (نی) علاوه نمود که خبرنگار تلویزیونی 1، باسنادی که در رابطه به فساد اداری در کمیته ملی المپیک بدست آورده بود، میخواست با رییس این کمیته مصاحبه یی انجام دهد، ولی از سوی رییس تهدید شده بود.

خبرنگاری که توسط جنرال ظاهر اغبر مورد لت و کوب قرار گرفته است

روزنامه هشت صبح کابل، بتاريخ هجدهم ماه جدی سال 1392 خورشیدی گزارش داد که خبرنگار، فلم بردار و راننده موتّر مربوط به دستگاه تلویزیون " خورشید" توسط یکی از مقام های دفتر ریاست جمهوری، در ناحیه دوم شهر کابل مورد لت و کوب و توهین قرار گرفتند. چنانکه نگارنده این سطور نیز فلم مستند صحنه لت و کوب را که از تلویزیون " خورشید" به نشر رسید، مشاهده نمودم. مؤسسه " نی" که در جهت حمایت از رسانه ها و خبرنگاران فعالیت میکند، طی نشر اعلامیه یی، این عمل مقام های دولتی را محکوم نموده

اظهار داشت که تحقیر و لُت و کوب خبرنگاران جُرم است و مادامکه مقام های دولتی مغایرِ قانون حرکت میکنند، این خود قابل محکومیت پنداشته میشود.

خبرگزاری بی بی سی بتاريخ 30 ماه دسامبر 2013م از قول مؤسسه " نی " حمایت کننده رسانه ها { مطالبی را به نشر رسانید که ما اینک بخشهایی از آن را در اینجا درج میکنیم : " درسال 2013، هفتاد و شش مورد خشونت با خبرنگاران صورت گرفته است . در این سال، سه خبرنگار کشته، هفت خبرنگار زخمی ، شش خبرنگار بازداشت، سی و چهار خبرنگار لُت و کوب و بیست و شش خبرنگار تهدید و توهین شده اند."

رسانه های افغانستان بتاريخ بیستم ماه حوت سال 1392 خورشیدی گزارش دادند که یک خبرنگار خارجی بنام ... در منطقه وزیراکبرخان شهرکابل به ضرب گلوله کشته شد. خبرنگار کشته شده پنجاو یک ساله بوده " نیل هورنر" نام داشت و برای رادیو سویدن کار میکرد.

نظربه گزارش رسانه های افغانستان، گروهی بنام " محاذ فدایی تحریک اسلامی طالبان " مسوولیت این قتل سیاسی را بعهده گرفتند.

برخی از رسانه های افغانستان بتاريخ پنجم ماه جوزای سال 1393 خورشیدی از قول اتحادیه ملی ژورنالیستان افغانستان نوشتند که : " کارمندان حکومت افغانستان، بیشترین رقم خشونت علیه خبرنگاران را مرتکب شدند. . . چندین خبرنگار در ولایت های قندهار و قندوز از سوی ماموران امنیتی مورد خشونت قرار گرفتند..." اتحادیه مذکور طی انتشار یک اعلامیه تذکر داد که : " درحالیکه هرگونه بزرگ نمایی حملات تروریستی مردود است، ازنیرو های امنیتی تقاضا داریم تا مانع کارخبر نگاران درجمع آوری اطلاعات در رابطه به این گونه حوادث نشوند..."

صحنه ای از خشونت افراد امنیتی علیه خبرنگارها

این، نمونه های اندکی از جنایت ها، تهدید ها و نقض حقوق بشر توسط جناح های مختلف دولتی، طالبی و تنظیمی بود که در اینجا درج گردید. البته در عین روزها و جریان سالهای فوق الذکر، ده ها و صدها حادثه خونین دیگر نیز در سرزمین غمدیده ما به وقوع پیوسته است که شرح همه آنها هفتاد من کاغذ میخواید.

تنها عمل ضرب و شتم خبرنگاران از سوی منابع دولتی ادامه نداشت، سخنگوی وزارت امور داخله افغانستان در هفته اخیر ماه جنوری 2011م، طی کنفرانس مطبوعاتی رسماً اعلام نمود که در گستره صرفاً یک هفته، به تعداد یکصد و نود و یک نفر به قتل رسیده اند. وی همچنان اظهار داشت که در ماه جنوری جمعاً سی هشت نفر ملکی (غیر نظامی) و بیست و هشت نفر پولیس جان های شان را از دست داده اند. دفتر نماینده گی سازمان ملل در افغانستان (یوناما) در هفته اول ماه ثور سال 1390 خورشیدی رسماً اعلام نمود که " طی چهار سال گذشته به تعداد نه هزار غیر نظامی افغانستان کشته شده اند " خانم "گینو" مسوول بخش حقوق بشر این دفتر اظهار نمود که " زیاد ترین رقم تلفات افراد در اثر ماین های کارگزاری شده، بمبارانها، حملات انتحاری، ماین کناره جاده و پرتاب راکت (موشک) صورت گرفته است. گفتنی است

که " ادارهٔ دموکراسی، حقوق بشر و کار" وزارت امور خارجهٔ ایالات متحدهٔ امریکا گزارشی از وضعیت حقوق بشر در افغانستان منتشر نمود که در آن تذکر رفت :

"...افغانستان به تازه گی چند دهه جنگ داخلی را پشت سر گذاشته که نقض حقوق بشر چه از سوی برخی بخش های حکومت و چه شورشیان، از جمله طالبان، ادامه دارد. . . . کارنامه ی حقوق بشر افغانستان در این سال همچنان به دلیل ضعف نهاد های مرکزی، ادامه شورش های مرگبار و خارج نشدن کشور از دوره ی نفاخت پس از دو دهه جنگ داخلی، ضعیف بود. . . هر چند پس از ساقط شدن حکومت طالبان در سال 2001 در حمله ی نیروهای ائتلاف به رهبری امریکا یک قانون اساسی تازه در این کشور نوشته شد و طی دو سال اخیر دولت و پارلمانی تازه پس از برگزاری انتخابات روی کار آمدند، اما دولت مرکزی هنوز کنترل کامل این کشور را در دست ندارد."

در گزارش همچنان آمده بود : " مواردی که در آن نیرو های امنیتی و جنایی مرتکب کشتار های غیرقانونی و شکنجه شدند، در سال 2005 ادامه یافت. بر علاوه، درگیری میان قبایل و قوماندانان محلی رقیب به تلفات پُر شماری در میان غیرنظامیان منجر شد. . . کشتار های غیر قانونی، شکنجه، شرایط بد زندانها، مصونیت مقام ها، بازداشت های طولانی پیش از محاکمه، سوءاستفاده از قدرت توسط قوماندان های محلی، محدودیت آزادی های حقوقی و مدنی، خشونت و تبعیض اجتماعی علیه زنان و اقلیت ها، قاچاق انسان، نقض حقوق کارگران و کار کشیدن از کودکان همه و همه مشکلاتی هستند که سال گذشته در افغانستان گزارش شده است. " (72)

به همین سلسله، وبسایت " ویکیلیکس " در ماه فبروری سال 2009 میلادی، گزارشی را از قول منابع " ناتو " پیرامون تلفات جانی در افغانستان چنین به نشر رسانید :

" قربانیان غیرنظامی جنگ افغانستان، 45 درصد افزایش یافته است ... " ویکیلیکس همچنان از قول بخش امنیتی " ایساف " نوشت که : " آمار جنگ، افزایش 35 درصدی تلفات جانب نیرو های بین المللی را به نمایش میگذارد. تلفات غیرنظامی که در اثر قتل و اختطاف صورت گرفته، 50 درصد و قربانی های ناشی از حملات { مسلحانه } بالای تأسیسات دولت حامد کرزی، دوچندان ، یعنی 119 در صد بوده است."

نهادهای قضایی و امنیتی کشور که عمدتاً در اختیار عناصر "تنظیمی - جهادی" و یا قضات طالبزده عقب گرا قرار گرفته بود، نیز با دستگیریها و صدور احکام ناشیانه حبس های دراز مدت و حتا تقاضای اشد مجازات (اعدام) علیه ژورنالیستان، نویسندگان و دگراندیشان، آینه تمام نمای نقض آشکار حقوق بشرو سرکوب حق آزادی افکار و بیان و در یک کلام، نمونه کامل عقب روی در عصر درخشان علم و فرهنگ شدند. این اعمال و رویدادها در حالی صورت میگرفت که نیروهای مسلح کشور های اروپایی و امریکایی، عناصر و شبکه های اطلاعاتی آنها، نماینده گان مؤسسات حقوق بشر سازمان ملل، کمیته ها و کمیسیونهای نظارتی ممالک دموکراسی خواه جهان در افغانستان حضور فزینگی داشتند.

(ادامه دارد)